

Павличко, Дмитро. Биківня : вірш // Слово просвіти. - 2016. - 19-25 трав. (№ 20). - С. 2.

Биківня

Приїхав генерал, зоря з Берліна.
Дізнатись прагне, що то за війна,
За що з Москвою б'ється Україна,
В чім ворожнечі тої глибина?

Мій гостю, йдімо на повітря чисте,
В сосновий гай, що зветься Биківня.
Туди скатованих енкаведисти
Привозили щоночі і щодня.

Тут був паркан, аби вовки і псища
Не забігали пити людську кров,
Була то ласка сталінська найвища,
До людяності катова любов.

Ховали нестріляних живими,
Їх двісті двадцять тисяч тут лежить,
Учителі й письменники, а з ними —
Вся нація — в могильниках наскидъ.

Тут не звістує дня ні пес, ні півень,
Тут чути кров у сонячній трубі,
А по Вкраїні є таких Биківень
Немало — всіх я не назву тобі.

Ти — німець. Знай: фашизм іде з Востока,
Воює за свободу Биківня,
І кров її глибока і висока
Вистрілює, як гін сосни із пня.

Тобі Москва приписує ще досі
Цей злочин свій. Якщо вона прийде
До тебе збройно, ти згориш на стосі,

Що розпалило тут НКВД.